

som Noget, der fornemmelig gjorde, at man maatte have et paatragende Duffe om at faae en Forsfatning tilveiebragt. Der siges saaledes udtryffeligt i den afgivne trykte Betænkning. Pag. 34, hvor Talen er om Ubetimeligheden af en saadan Forsfatning: „Men imod denne stærkt paa beraabte Ubetimelighedsgrund træder efter vor Overbeviisning med ulige stærkere Bægt. — ikke et Betimeligheds, men et aldeles afgjørende og bydende Nødvendighedshensyn. Var et saadant ikke tilstede, vare Forholdene af roligere, mindre opfordrende og udfordrende Art, da vilde Sagen stille sig endeel anderledes. Men, saalænge som den nærværende Tilstand af Tingene vedbliver, vil der for den danske Folkekirke kun være Valg i mellem, at lade Lovgivningen, endog i rene kirkelige Anliggender fremdeles foregaae igjennem Rigsdagen uden nogen forfatningsmæssig Medvirken fra Kirkens Side, eller at lade det kirkelige Lovgivningsarbejde fremdeles hvile. Det Første indeholder en Urimelighed, eftersom der ifølge Grundloven mangler enhver Betyggelse med Hensyn til Rigsdagens konfessionelle Charakter; det Andet vilde være at dømme Kirken — paa samme Tid, som der arbeides paa Udvikling af Forholdene i andre Retninger — til en Stillestaaen, der maatte blive til Fordærvelse for Kirken og vilde give de andre Konfessioner og Sekter, som ere i utrættelig Bevægelse, en afgjort Overlegenhed. Det, hvorom det gjælder, er altsaa at bringe Kirken ud af den nærværende Stilling, som overfor Rigsdagen lider af en indre Modsigelse, overfor andre Bekjendelser medfører en stor Værgeløshed, og det udvisses nu udførligere i det Følgende. Det var da min Anskuelse, at denne Tilstand først og fremmest maatte visses afhjulpen, og jeg troer, at det ikke vil kunne nægtes, ved at see tilbage paa hvad der i det forløbne Tidsrum er skeet i denne Henseende, at de Spørgsmaal, som isærdeleshed trængte sig frem og fremtalde disse ubehagelige Spaltninger og irriterende Stemninger, at disse Spørgsmaal have i Virkeligheden nu successtvt, det ene efter det andet, fundet deres Løsning og det paa en saadan Maade, at det ikke kan nægtes, at ikke alene

Rigsdagen er gaaet ind derpaa, endog som oftest gaaet ind derpaa med særdeles Tilslutning, men at ogsaa den kirkelige Stemme er bleven saaledes hørt at det ikke kan benægtes. Hvor forskellige Meninger der end findes i Kirken og navnlig hos dens ordinerede Medlemmer, hos Geistligheden, er det dog uimodsigeligt, at der hos den store Fleerhed har udtalt sig den Overbeviisning, at man i visse Sager foretog Skridt, som burde gjøres. Jeg behøver blot at nævne Sognebaandets Løsning, Autorisationen af Psalmebogen, Ordningen af den dobbelte Konfirmation, Forandringen af Lærebogen og, skjøndt Sagen endnu ikke er afgjort, vil jeg endnu nævne Afskaffelsen af de reent borgerlige Bestemmelser for Undladelsen af Daabs handlingen. Jeg tør endnu tilføie det Skridt, der er skeet for ikke lang Tid tilbage og som endnu ikke har vilst sine Frugter, Ministeriets Circulaire af 24de Septbr., hvorved der er givet en Opfordring angaaende Dannelsen af Menighedsraad. Jeg troer, det er min Overbeviisning, at netop efter at disse Stridsspørgsmaal nu, saa at sige, ere blevne fjernede, vil der være en bedre Leilighed til en fuldkommen rolig Overveieelse af det egentlige Kirkeforfatningsspørgsmaal, og det saavel i Rigsdagen som i en Forsamling af Geistlige, for hvilken det maatte blive forelagt, og dersom det maatte lykkes inden Udløbet af et Decennium at faae tilveiebragt en Forsfatning for Folkekirken, da troer jeg, naar man henfer til, hvor lang Tid der gaaer og upaatvireligt vil gaae, inden mange andre sige Løfter, der ere givne i Grundloven, finde deres Virkeliggjørelse, at dette dog maa siges at være en temmelig fort Tid.

Bloch: Den af den ærede Interpellant stillede og af ham fra hans Standpunkt med sædvanlig Klarhed, Stærpsindighed og Veltalenhed motiverede Forespørgsel angaaer en overordentlig vigtig Gjenstand og opfordrer saaledes Enhver til for sit Bedkommende at klare sig Forholdet dertil. Jeg skal her ikke imødegaae det ærede Medlems udførlige Foredrag, hvori han oplæste Stykker af „Danff Kirketidende“, af Rigsdagstidenden og forskellige Landemodsacter, skjøndt jeg kunde have særlig personlig Opfordring til at imødegaae